

From: "ALTMaler" <al tma l e r@al tma l e r. dk>
To: tbj@jm.dk
Subject: Retsgrundlag for at afvise en anmodning om en tredjeinstansbehandling med henvisning til , at fremførte anbringender er blevet ignoreret ved to lavere instanser
Date: 09/03/2012 11:49

Til

Justitsministeriet

Att.: Tina Bak Jensen
tbj@jm.dk

Jeg formulerer mig mere sikkert skriftligt end mundligt. Med henvisning vores telefonsamtale den 7/3 fremsendes hermed beskrivelse af den problemstilling, som jeg omtalte.

Jeg henstiller til, at JM hjælper mig med nogle letforståelige og brugbare oplysninger om hvilke retskilder, der kunne komme i betragtning ved vurderingen af følgende problemstilling:

I hvilke retskilder kunne der efter JM's mening være grundlag for at afvise en tredjeinstansanmodning med henvisning til, at de anbringender, som er blevet fremført for første og anden instans er blevet ignoreret. Det oplyses i denne forbindelse, at det primære formål med at prøve sagen ved Højesteret, er at få den hjemvist, subsidiært at få den realitetsbehandlet.

Forudsætningen for, at jeg rejser dette spørgsmål er, at jeg som økonom (og jurist) er opmærksom på, at der er en åbenlys uoverensstemmelse mellem den økonomiske videnskabs grundlag, dvs. økonomiens eneste paradigme - i det konkrete tilfælde relateret til økonomers viden om bankers formodede økonomiske adfærd - og domspraksis fordeling af bevisbyrden.

Jeg har fremlagt en række anbringender, som stort set alle er blevet ignoreret af Skifteretten. Jeg gengiver her kun en enkelt af dem:

Bankerne bør have bevisbyrden for, at de anvender jus i forbindelse med juridiske mellemværender med deres kunder.

Anbringendet blev bl.a. understøttet på følgende måde:

Forretningsbanker har adgang til og kan - hvis samarbejdet med en kunde er tidsbegrænset - senest, når kreditvilkårene skal genforhandles, lukke for kundens pengestrøm.

Det giver bankerne, i et teknologisk højt udviklet land, et ekstremt stærkt instrument til at varetage deres JURIDISKE interesser. Bankerne står i begyndelsen af det 21. århundrede stærkere overfor deres kunder, end monopolister uden leveringspligt gjorde det overfor deres ditto i et industrisamfund.

Bankerne kan således, jf. ovenfor, varetage deres interesser ved hjælp af

- 1) Jus
- 2) Økonomiske instrumenter

Bankerne skal bruge - og udelukkende bruge - jus i forbindelse med juridiske tvister, men formodes af økonomer, såfremt dette er økonomisk mere rationelt for banken, at anvende de mere omkostningseffektive, hurtigtvirkende og meget stærkere økonomiske værktøjer.

I det konkrete tilfælde, der drejede sig om at Jyske Bank ville sikre, at dens utinglyste rettigheder skulle have forrang frem for tredjemands tinglyste ditto, var banken simpelthen nødt til at undgå, at det blev aktuelt at anvende retsreglerne om tinglysning af fast ejendom.

Aftaler om utinglyste rettigheder vedr. fast ejendom indgås kun af kreditorer, der kan sikre deres juridiske interesser qua en effektiv kontrol med debitors pengestrøm.

Iøvrigt oplyste Jyske Bank, efter den havde lukket for pengestrømmen til/fra mine selskabers konti - i overensstemmelse med sandheden og fuldstændig rationelt - at banken ville fremprovokere en konkurs for at sikre sine - jf. bankens selvforståelse præsumptive, men utinglyste - rettigheder.

Skifteretten tog ikke stilling til ovennævnte anbringende; samt en række andre, der også kunne have afklaret retspraksis. I stedet citerede Skifteretten mig for anbringender, som jeg slet ikke havde fremsat.

Sagen blev afgjort på grundlag af de ikke fremførte anbringender.

Jeg gentog mine anbringender for Landsretten, hvor sagsbehandlingen var skriftlig, og nedlagde påstand om hjemvisning til Skifteretten, samt subsidiært, om at Landsretten burde realitetsbehandle sagen på grundlag af mine anbringender.

Også Landsretten ignorerede mine anbringender.

Efterfølgende opfordrede jeg Procesbevillingsnævnet - med henvisning til, at en hel række af mine anbringender, inkl. ovennævnte, havde principiel betydning - til at fremme mine muligheder for at forelægge sagen for Højesteret.

Dette blev afslået med, sådan, som jeg forstår det, dén begrundelse, at hvis Skifteretten og/eller Landsretten ikke har taget stilling til et anbringende, så kan anbringendet - uanset om det måtte have principiel betydning eller ej - ikke forelægges for Højesteret hverken med henblik på hjemvisning eller realitetsbehandling.

Som nævnt ovenfor, beder jeg JM og at oplyse, i hvilke retskilder, der kunne være juridisk grundlag for at afvise en tredjeinstansbehandling med førnævnte begrundelse.

Med venlig hilsen

Peter Kovács
Tlf.: 2033 5167

oooooooooooooooo

Justi stmi ni steri et

Att.: Tina Bak Jensen

Jeg henstiller til, at nærværende mail, der er en supplement til min forrige, j.f. ovenfor, forelægges for ministeren.

Såfremt man anvender økonomiske analysemetoder, kan man let påvise, at der er formodning for

at banker og - iøvrigt også deres kunder - anser jus for et økonomisk værktøj

at bankerne som følge heraf har incitament til bryde aftaler og loven, såfremt dette er økonomisk fordelagtig

at bankerne, såfremt dét er økonomisk fordelagtig, formodes at ville anvende økonomiske værktøjer frem for juridiske ditto

at bankkunder ikke fører retssager mod en bank for at få medhold, men for at opnå en økonomisk fordel. Der er således formodning for, at bankkunderne afstår fra deres juridiske rettigheder, hvis der er risiko for, at banken påfører dem et vilkårligt stort økonomisk tab

Hertil kommer en hel række andre problemstillinger, som retspraksis abstraherer fra.

Det er allerede af disse - og der er snesevis af andre - grunde relevant, at få fastslået, at banker har pligt til at anvende jus til at løse juridiske tvister.

Hvis retspraksis - sådan, som det tilsyneladende er tilfældet - ikke kan klare dén opgave, så bør man overveje et lovindgreb.

Nedenfor følger et simpelt eksempel, der belyser konsekvensen af ovennævnte - ikke tidligere fremførte - anbringender, idet jeg oplyser, at man kunne udtrykke samme, meget pænere, mere simpelt samt helt generelt, økonometrisk:

En bank hævder - mere eller mindre i strid med sandheden - at den har indgået en aftale med kunden om en eller anden retti ghed.

Det er i nævnte tilfælde uden betydning, om kunden kan vinde en retssag nogle år senere, hvis virkningen af at kunden insisterer på sin ret er

- at hendes/hans eksistensgrundlag forsvinder

- hun/han og hendes/hans familie bliver smidt ud af familiens hjem
- hendes/hans faglige og delvis sociale netværk ødelægges
- hendes/hans muligheder for at varetage sine selskabers interesser

overfor banken bliver lederet

og hun/han herudover

- bliver pålagt en delvis Berufsverbot, hvad angår sine kernekompetencer
- samt mister dele af sine grundlovssikrede rettigheder vedr. sin egen

post

.... Altsammen, fordi banken kan fremprovokere en konkurs ved at lukke for pengestrømmen.

Retspraksis, med tilhørende - i både økonomisk og juridisk forstand - irrationelle bevisbyrdefordeling, der bygger på advokaternes anbringender og påstande, gør kundens retsstilling desperat. En normalisering af bankkundernes retsstilling forudsætter, at kunden, som allerede nævnt, kan nøjes med at påvise, at der var juridisk uenighed mellem parterne på det tidspunkt, da pengestrømmen blev afbrudt af banken.

I det konkrete tilfælde var der en juridisk uenighed mellem mig og Jyske Bank. Banken - der, j.f. økonomiens paradigme, formodes at bryde aftaler, når det er økonomisk fordelagtigt - lukkede for pengestrømmen og oplyste efterfølgende, at dens mål var at smadre mit eksistensgrundlag j.f. ovenfor, for at sikre, at bankens utinglyste rettigheder fik forrang frem for tredjemands tinglyste ditto.

Venligst overvej - såfremt beskrivelse af problemstillingen virker abstrakt - hvor voldsomt pres bankkunderne kunne lægge på en bank, samt hvor hurtigt bankerne ville gå konkurs, såfremt den enkelte bankkunde kunne stoppe alle ind- og udbetalinger til/fra banken, hvis der opstod juridiske differencer mellem kunden og banken.

Jeg imødeser Justitsministeriets - og ministerens - kommentar.

De bedste hilsener,

Peter Kovács
Tlf.: 2033 5167